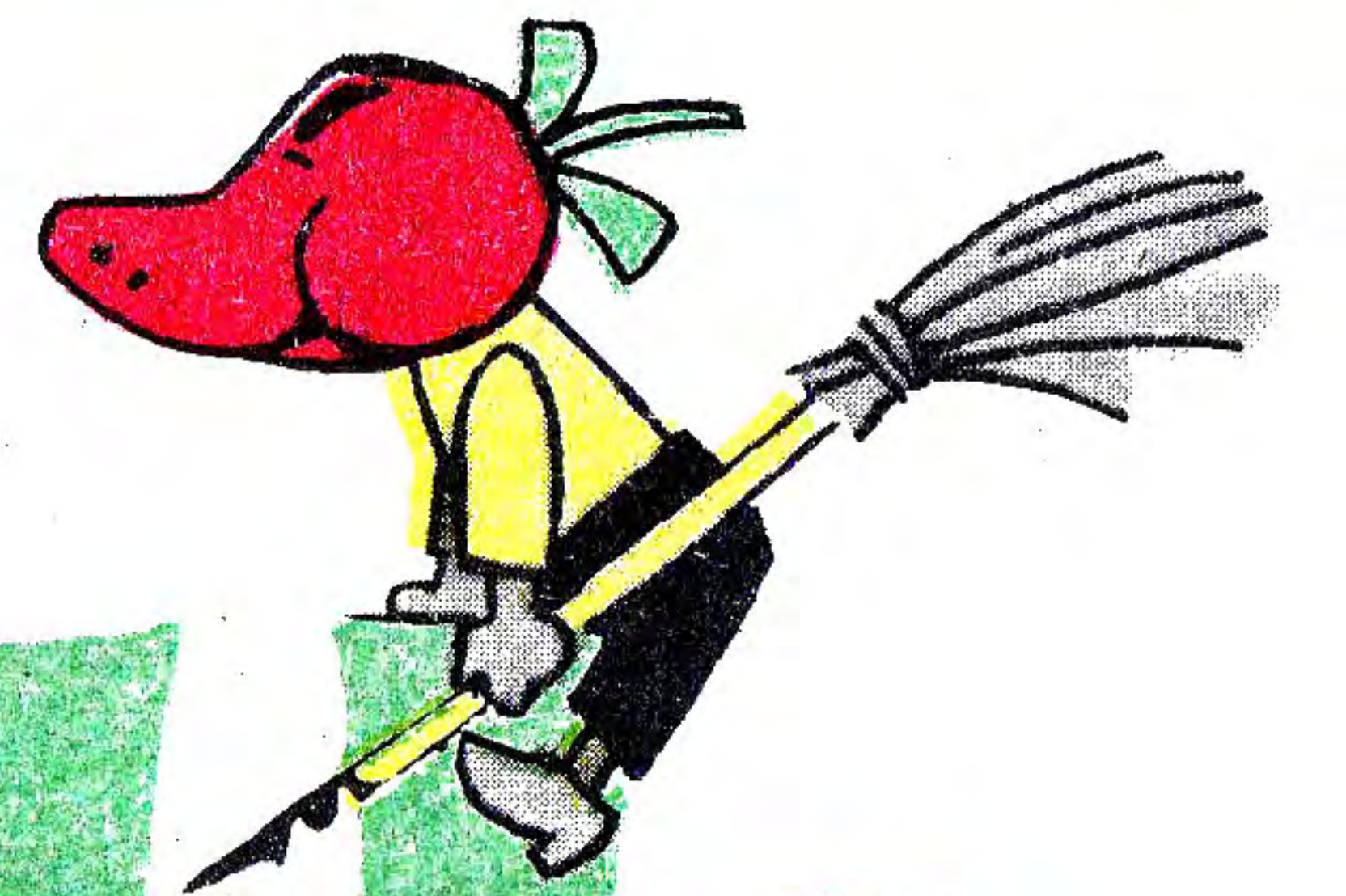

— Це про тебе?
— Атож! Мій хазяїн усіх на свій аршин міряє...

Перець

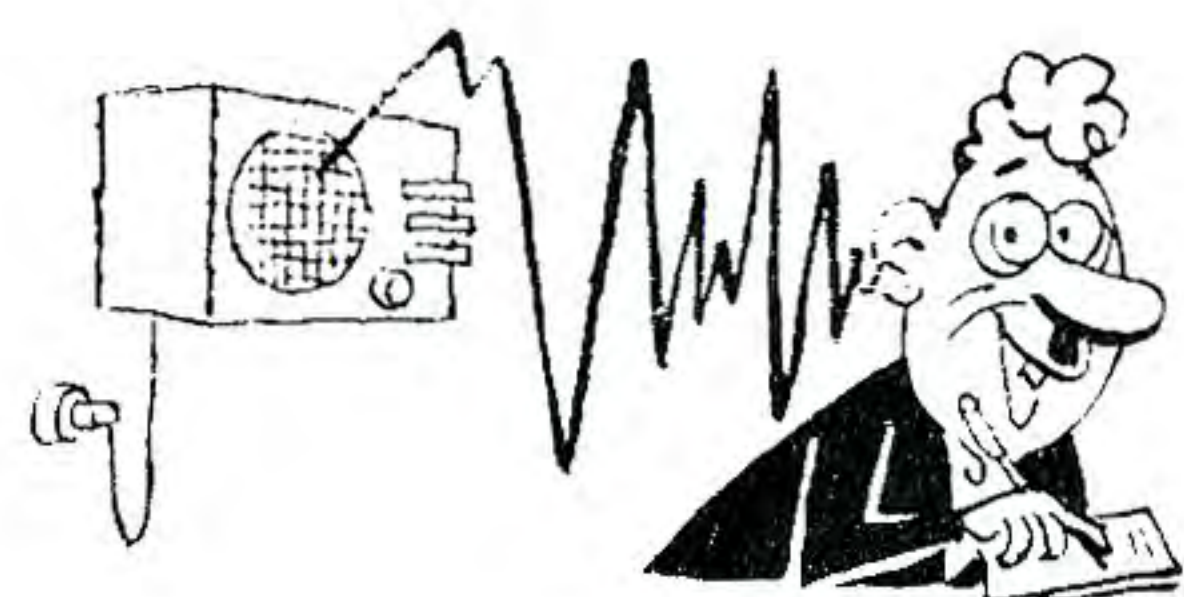

— Не пощастило мені: у палаті зі мною якийсь дивний сусід — не курить, не п'є.

peres.ua.

peres.ua.

ТАЄМНИЧІ СИГНАЛИ

Невідомі сигнали, за частотою схожі на космічні, регулярно приймають радіослухачі села Чемерполя Гайворонського району Кіровоградської області. Не в силах розшифрувати їх зміст, власники репродукторів звернулися за роз'ясненням до спеціалістів Гайворонської районної контори зв'язку.

— Сигнали, — авторитетно пояснили спеціалісти, — не космічного походження. То передачі Могильненського трансляційного вузла, який обслуговує ваше село.

Радіослухачам було приємно дізнатися, що технічний догляд цього вузла здійснюють ті ж спеціалісти, які так авторитетно їх проконсультували.

ПЕРЕДАЧА АРОМАТУ НА ВІДСТАНІ

Багато чого навчилися люди передавати на далекі відстані: електроенергію, звук і навіть зображення. А от з передачею аромату не клеїлося, аж поки за діло не взявся К. К. Удовиченко — директор радгоспу «Зоря комунізму» (с. Обич Шумського району Тернопільської області). Спускаючись з свиноферми гноівку прямо в річку, т. Удовиченко домогся небувалого результату — пахощами ферми

проїнявся і ставок, віддалений на 5 кілометрів од села.

Плавці, рибалки і просто громадяни, які люблять посидіти коло води, — в захопленні від цього чарівного аромату!

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Деякі безвідповідальні кола поширюють чутки, ніби відомий літературний півень знайшов свою перлину на гноєсховищі колгоспу ім. Горького Галицького району Івано-Франківської області.

ТАП уповноважено категорично спростувати ці чутки, як злісний наклеп на Бурштинську дільницю «Південенергобудмеханізації». Вона хоч і підрядилась ще два роки тому збудувати в колгоспі гноєсховище місткістю 1 тисячу тонн, але ніяких зобов'язань перед півнем про здачу об'єкту в строк не брала. Так що півень не міг знайти тут ні гною, ні перлів.

ДИВОВИЖНИЙ ВИПАДОК

АНТОНІВКА Луцького району Волинської області. (Наш. кор.). Серед білого дня на трасі Луцьк—Антонівка несподівано з'явився маршрутний автобус Луцького автотранспортного підприємства № 02021. Того ж таки дня мешканці придорожніх сіл побачили цей автобус вдруге. Такого явища, як запевняють старожили, тут давно ніхто не спостерігав.

ВІД ВЕЛИКОГО ДО МАЛОГО — ОДИН КРОК

ЛЬВІВ. (Власкор ТАП). Для гостей, які прибувають до міста й мають намір пройти або проїхати до Будапешта, в кількох місцях виставлені гарні покажчики: «До Будапешта — 640 км». Є й покажчики, що вказують напрям і відстань до інших європейських міст. Це, як повідомили вашому кореспонденту, лише початок великого сервісу. У перспективному плані на найближчі роки передбачено встановити такі ж таблички, які допоможуть гостям міста знайти поштамт, телеграф, готель, вокзал, театр тощо.

Телеграфне
агентство
ЩЕРЦЯ

Не забудьте передплатити „ПЕРЕЦЬ“ на 1970 рік!

Я б не сказав, що це слівце дуже вже так прикрашає словникові скарбниці нашої мови. Але воно досить таки міценько в'їлося у вжиток. Звучить воно як коли. Коли поблажливо-іронічно, а коли й презирливо.

Проте, яких би нюансів цьому слову не надавали, воно ніколи не стане і не зможе стати еквівалентом високому й прекрасному слову — Робітник.

Ось вам картинка. Міліціонер, переборюючи природну огиду, намагається підняти з тротуару щось таке, що віддалено нагадує людину. Те «щось таке» брудне, даруйте на слові, як свиня в дощ, і п'яне, як чіп. І тут таки знаходяться адвокати:

— Ну, куди ви його? Ну, випив роботяга! Ну, буває!

«Роботяга», відчуючи моральну підтримку, нахабніє:

— П-правильно, б-братки! Вкалуеш, вкалуеш, а в-випив сто грам, і в міліцію тягнуть! Я н-на твої пив? Я на с-свої трудові пив...

Коли вже зайшла мова про «трудоі», то не завадило б зазирнути в трудову книжку «роботяги». Можна сміливо сказати, що книжка ця дуже нагадує командировочне посвідчення запопадливого «штовхача» з тих, що заготовляють в Кара-Кумах лід, а на Кольському півострові цитрусові: «прибув—вибув», «прибув—вибув». Причому — «вибув» не завжди за власним бажанням. Брудного, неголеного п'яндигу гонять звідусіль, але оскільки кожне місто, кожна газета рясніє об'явами: «Потрібні», — він періодично затримується на місяць-два то на одній роботі, то на іншій.

...В київській (донецькій, дніпропетровській, запорізькій, одеській і т. д.) трамвай, розштовхуючи жінок і дітей, вдирається брудне і п'яне одоробло.

Його «кліфт» бруднить людям одяг, його п'яне белькотання бруднить дитячі душі. Ану зауважте

йому, що він, м'яко кажучи, поводить себе по-свинському і в такому вигляді взагалі не варто було б показуватися на люди, а в трамвай лізти й бруднити людей і поготив, і ви обов'язково почуваете:

— Роба моя не наравиться? Так я ж роботяга! Пойняв ти...

Далі довелося б ставити дуже багато крапок.

Створюється таке враження, що літа 1969-го в київському (донецькому, дніпропетровському, запорізькому, одеському і т. д.) трамвай їдуть виключно бізнесмени, власники акцій, біржові маклери і взагалі різна експлуаторська братія, і тільки випадково, невідомо яким чином прорвався туди один-єдиний представник від молота і орала, та й той мусить відстоювати свої права на право пересуватися в міському транспорті.

І раптом інтелігентний дідок в капелюсі каже:

— Ніякий ти, синок, не роботяга. Шмаркач ти п'яний, синок, до того ж із тих шмаркачів, що пити не вміють. На копійку випив, а ярмарку на карбованець.

— Ну-у, ти, інтелігент нещасний...

І тут «інтелігент нещасний» бере несподівано дужою рукою за комір «роботягу» і не дуже делікатно випирає його з трамвая.

— Бачили? Хто йому дав право, мурлові отакую, ганьбити наш клас!

Тут я впізнаю дідка. Він тридцять років працював токарем на «Арсеналі». Нам по дорозі, і ми розговорилися.

Старий токарь, ледве стримуючи обурення, продовжував свою думку:

— Мене не так оці хлюсти обурюють, як їхні адвокати. Невже вони не розуміють, що заступаючись за отакое опудало, вони тим самим ображають робітничу честь нашу і саме звання робітника? Брудна, п'яна свинота по-свинському поводить в кінотеатрі: що з нього візьмеш — роботяга! Ханіга без честі й совісті сідає посеред дитячого майданчика під грибком «давити чекуш-

ку»: обідемо його стороною — роботяга. В клубі, на танцях, на вечорі художньої самодіяльності він роззявляє рота і як з помийниці лле матюки: затулимо вуха — роботяга. Роботяга, мовляв, не вчений гарним манерам і взагалі гарні манери йому ні до чого, бо він: ро-бо-тя-га! От коли кандидат наук матюкатися почне, тоді — «чепе», а роботязі — скільки завгодно! Та що ж це таке роботязі, га? Та який це рік і який це час? Чому у мільйонів і в мільйонів робітників знайшовся час зробити культурні надбання всього світу своєю власністю, а цей, спекулюючи замурзаною роботою, найвищим надбанням вважає чекушку? І знаходиться чимало людей, які виправдовують його найбрудніші вчинки, загінотизовані його брудною роботою. А чи знають вони, ці адвокати, що справжній робітник ніколи не дозволить собі вийти за ворота заводу в такому вигляді. Смокінгів ми, звичайно, не носимо і модно пошитий костюм в цеху теж ні до чого, але щоб отаким сажотрусом у трамвай лізти, це, знаєте... — старий тільки розвів руками. Він дуже розхвилювався, і я, шануючи його нерви, зробив спробу повернути розмову в інше річище. Розповідаю про виставку робіт аматорів фотогуртка заводу «Точелектроприлад». Але й ця тема повертає старого токаря туди ж:

— І знімають, і картини малюють, ви бачили б роботи наших заводських художників...

— Бачив...

— І ліплять, і арії співають, і з парашутами стрибають, а коли не гріх чарку випити, то й вип'ють і закусять, на здоров'я їм, але ж по-людськи. Бо то люди! Робітники, одне слово. А це що? Як підшипник перегорілий. Ро-бо-тя-га!

І стільки презирства було в цьому «ро-бо-тя-га», що я остаточно переконався: ні, це слово не дуже вже так прикрашає словникові скарбниці нашої мови.

Микола БІЛКУН.

цеві випали Сочі. Будівництво санаторію. Інакше й не могло бути. Кожному своє.

Через рік одержую від Гриця листа. У нього окрема квартира, балкон з краєвидом на море, присадибна ділянка з персиковими деревами, казенний «москвич» і катер.

Та якби він навіть повідомив, що для роз'їздів йому виділено літак і теплохід — і цьому можна було повірити. Поперше, Гриць був щасливчик на всі сто, а, по-друге, ніколи не брехав. Правда, у нього була інша вада — любив похизуватися своїм везінням.

— Приїздить, молодожоні! — так закінчувався лист.

І в першу ж нашу з Ніною відпустку ми махнули до Гриця.

Дивно, але нас ніхто не зустрів, хоч ми й дали телеграму. Правда, будинок у сочинському передмісті ми знайшли швидко. Двері нам відчинила незнайома жінка.

— Ах, боже мій, знову до Гриця? Він уже місяць як тут не живе.

— Виїхав?

— Ні. Це ми приїхали. Його близькі родичі з Далекого Сходу. Він переселився звідси на

балкон. Туди вхід з двору, другі мотузани сходи праворуч, третій поверх. Ми подякували й полізли на балкон. Там нас зустріли інші Грицеві родичі. Цього разу далекі — з Середньої Азії.

— Так, ще два тижні тому, до нашого приїзду він жив тут. А потім перейшов у намет. Пошукайте під персиками.

У наметі жили Грицеві товариші по футбольній команді. Вони порадили нам розвідати район автомашини. Тиждень тому, Гриць, покидаючи намет, сказав — полізу в кузов.

«Москвич» ми знайшли зразу — по звуку мотора. Він стояв у кушах на домкратах, і молада пара кип'ятила в радіаторі чай. Троє милих дітлахів гойдалися в гамаках, зроблених з покришок, а біля мокрих камер лежали весла.

— Гриць? Знаємо такого, — сказала жінка. — Він два дні тому передав нам ключі од квар..., вибачте, від машини, а сам подався до моря.

Ми побрели берегом. Ніде й натяку на житло. І раптом, крізь шум прибою, почули хропіння. Пішли на звук і на-

ткнулися на катер, майстерно замаскований у прибережних скелях і кушах. Підняли брезент і побачили Гриця. Він спав, зручно уместившись на ліжкові з пробкових поясів. Але спав він дуже сторожко і зразу ж прокинувся. Побачивши нас, здається, навіть не здивувався. Лише замість привітання зітхнув: запізнилися, друзі. Це все, що в мене залишилось. А до мене все їдуть та їдуть... І він потряс пачкою телеграм. — Тільки дзуськи, ці мене вже ніяк не знайдуть. Спатиму тепер тільки на боку — не хроптиму.

Моя Ніна глянула навколо і, мабуть, не дуже обережно сказала:

— А, знаєш, тут дуже мило. Нас це цілком влаштує.

У ту ж мить почувся сплеск води. Гриць пішов на дно, нагягаючи на ходу акваланг.

До кінця відпустки ми його більше не бачили. Лише недавно з газетної замітки я дізнався, що Гриць побив всесоюзний рекорд перебування під водою в акваланзі.

Йому завжди страшенно везло.

І. ЛЕВІН.

Славна річ телефон! Чудова річ телефон! Знімай трубку, набирай потрібний номер — і розмовляй у службових чи особистих справах, скільки душі захочеться.

Прекрасна річ телефон! Навіть у найдальшому селі тепер стоїть цей незамінний апарат. Стоїть він і в селі Кам'янці Олевського району. І не один, а цілих двадцять сім. І не якісь там примітивні, старого зразка, а найсучасніші — голубі, зелені, білі! Останній крик телефонної моди.

Правда, абоненти в селі теж криком кричать, бо голубі, зелені й білі апарати чомусь кате-

псований. І не тому, що другий комплект умільці з Олевської дільниці зв'язку замість лугу заправили невідомою кислотою, що й вивело з ладу всю лінію. Тим більш не тому, що згадані умільці мають низьку кваліфікацію, котра дозволила б їм із знанням справи займатися хіба що іграшковими телефонами.

Вся суть — у сліпих стихійних силах природи, які незалежно від волі людини псують телефони. Й не лише у згаданому колгоспі. Це мені ґрунтовно розтлумачили фахівці в Олевському, Коростенському, Черняхівському районах, а та-

з Кам'янки в Олевськ я не зміг додзвонитися, бо в Олевську йшов дощ.

З Олевська в Кам'янку я не зміг додзвонитися, бо в Кам'янці йшов град.

З Коростеня я не міг додзвонитися в Ходаки, бо в Ходаках був вітер.

Із Ходаків я не міг додзвонитися в Коростень, бо в Коростені була гроза.

З Черняхова я не міг додзвонитися до Головина, бо хоч у Головіно в цей час не було ні дощу, ні граду, ні вітру, ні грози, але зате там якраз зійшов молодик, а місячне притягання впливає.

З Головіна я не додзвонився в Черняхів, бо хоч і в ньому не було грози, вітру, граду й дощу, а також місячного притягання (молодик закрили хмари), проте в Атлантиці лютував шторм, а це теж впливає.

У Бежів я не додзвонився тому, що в Гімалаях однойменний гімалайський ведмідь ненароком зачепив на якійсь вершині камінець, через що стався середньої сили обвал, а це ще дуже впливає.

До Сліпчиць я не додзвонився, оскільки в Антарктиді чхнув великий імператорський пінгвін, у Тихому океані розпочався приплив, в Індійському — відплив, та ще й сузір'я Кассіопея повернулося до села не тим боком. Ясно, що такий фатальний збіг негативних моментів взагалі не міг не вплинути.

Впливають же згадані моменти на сільський телефонний зв'язок, як свідчать факти, не лише на Житомирщині, а й в інших областях республіки. Житомирщина — для наочності.

Але прогрес уже намітився, і я спішу поділитися з абонентами своєю радістю. У заступника міністра зв'язку Івана Омеляновича Тимченка, який відає сільською мережею, телефон працює бездоганно.

В. ЧЕПІГА.

Олевськ — Коростень — Черняхів — Житомир — Атлантика — Гімалаї — ще два океани плюс сузір'я Кассіопея — Київ.

ТЕЛЕФОННЕ ІНТЕРМЕЦЦО

горично не хочуть перетворювати електричні коливання на звукові й таким чином передавати мову на близьку й далеку відстань. Незважаючи навіть на те, що тутешній колгосп «Червоний прикордонник» вгатов в обладнання своєї автоматичної телефонної станції 15.080 карбованців, після чого безкоштовно передав її у відання Коростенського експлуатаційно-технічного вузла зв'язку.

Причина цього виявилася значно серйознішою, ніж я гадав, прибувши на Житомирщину. Виявляється, телефони в Кам'янці погано діють не тому, що один комплект акумуляторів на АТС зі-

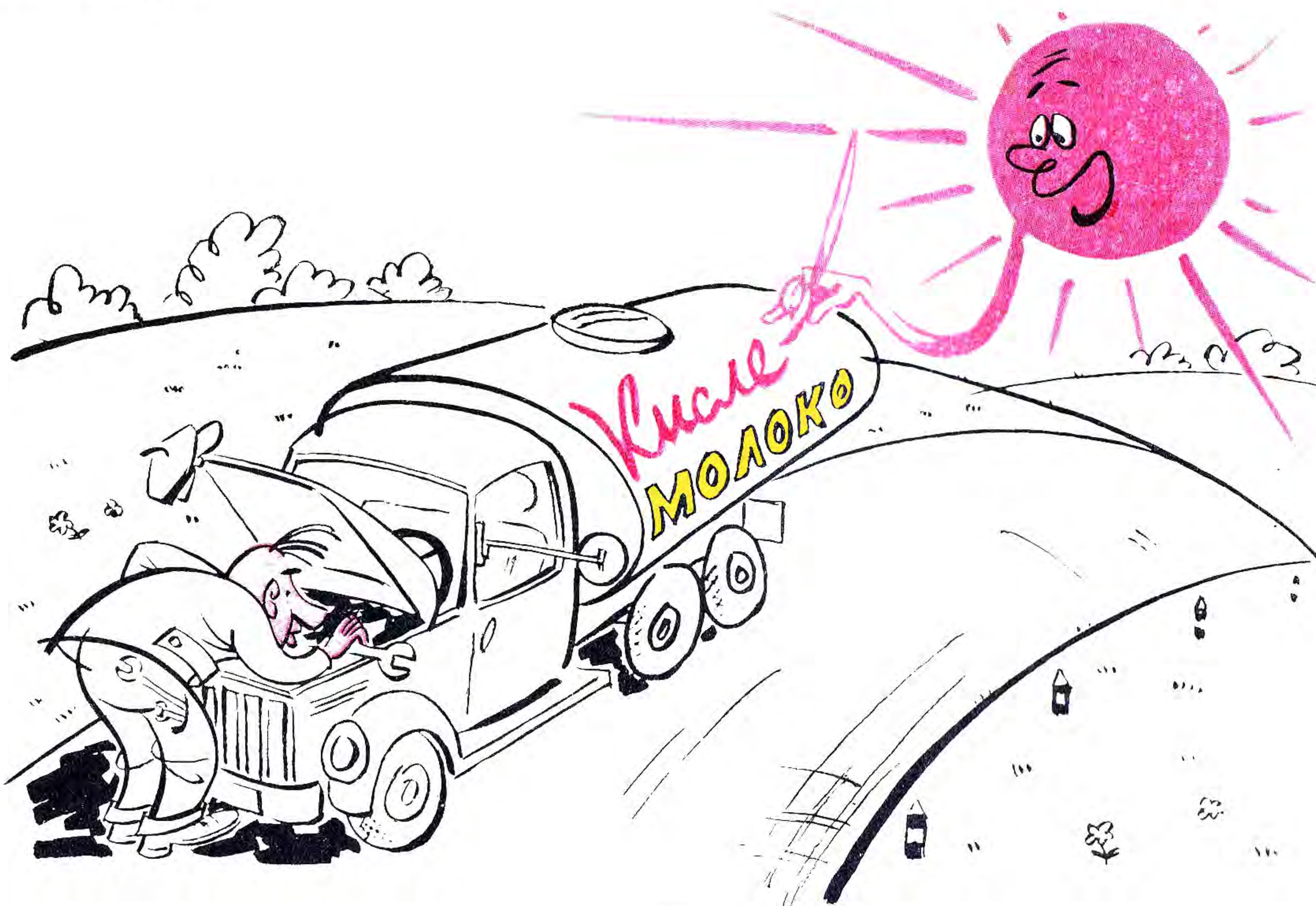
кож і в Житомирі — в обласному управлінні зв'язку.

Тепер я спокійний, оскільки проникнув у глибину проблеми. Ні мала кількість з'єднувальних телефонних ліній, ні поганий догляд за устаткуванням, ні безвідповідальність у підготовці кадрів не впливають на недоброякісний стан сільської телефонної мережі. Ні, ні і ще сто разів ні!

Винна стихія, що підступно й без відома житомирських зв'язківців втручається в їх славні діла.

От же:

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У гастрономі Бугаївського сільського споживчого товариства Харківської області покупці почували себе як на базарі. Тут, коли хотіли, тоді й торгували, частенько, замість потрібних продуктів, грубоші в необмеженій кількості відпускали. А голова правління сільського споживчого това-

риства т. Гуртов дивився на це крізь пальці. Йому аби виторг був. Покупці написали про це безладдя до редакції журналу «Перець».

З Ізюмської райспоживспілки повідомили, що такі факти справді мали місце. Гуртова А. К. увільнено від обов'язків голови правління ССТ.

КОМУ Ж ПИСАТИ!

Своїй дружині бідкався Ілля:
— І треба ж трапитись такій рахубі!
Приснився сон мені, що ніби я
Сиджу і сплю на лекції у клубі.

Прокинувся — і дивна дивина! —
Таки ж сиджу у клубі заводському!
І лектор із поважністю слона
Розжовує старезну аксіому.

— Ой, лишенько! — зчинила жінка
крик, —
Це ж у стіннівці хтось тебе
пропише.
— Кому ж писати, — мовив
чоловік, —
Як інші всі проснулися пізніше?..

ПРИЧИНА ПОХМУРОСТІ

— Чом похмурий, куме?
Чом усмішка зникла?
Ти ж по лотереї
виграв мотоцикла!
Заревів на мене
кум бенгальським
тигром:
— А братусь мій рідний
«Запорожця» виграв!..

НЕ ВАЖКО ГОРЕ ПЕРЕЖИТИ

Узявши курс на ресторан,
Втішав товариша Степан:
— У тебе горе? Кинь тужити!
Переживеш, хильни лише!

...Не важко горе пережити,
Тим більш, коли воно чуже.

Євген БАНДУРЕНКО.

ОДА

НА ЧЕСТЬ БАНДУРИ

скомпонована з нагоди півсторіччя товариства достославного, Державною заслуженою капелою бандуристів УРСР поіменованого, що знаходиться під орудою О. Минківського — мужа, звання народного артиста СРСР удостоєного і у ділі своєму zelo скусного.

Ану бо, Музо, до роботи! —
За оду братися пора;
Гадаю, ти й сама не проти
Бандурі вигукнуть: «Ур-ра!»

Хоч, може, хтось і ляпне здуру:
«Бандура?! Чи ж не дивина!»...
А ми — вшануємо бандуру,
Бо заслуговує вона!

Бо споконвіку, бо ж од роду —
В час гожий і в скрутний момент—
Все був на службі у народу
Отой на р о д н и й інструмент.

Жили із нею у народі
І дума, й пісня, і «Гопак».
Тож при нагоді у цій оді
Сказати хочемо ще й так:

Хвала вам, арфи і роялі!
І скрипці, звісно, — теж хвала!
В театрі, у концертнім залі
Прописку доля вам дала.

Заслужено в номенклатуру
Ввійшли ви, як би той сказав,
А все ж от:
«Взя-а-ав би я-а-а банду-у-уру-у-у...»
Бандуру б (а не арфу!) взяв!

Ота бандура-чарівниця
Хоч не таке, як ви, цабе,
Бувала теж по заграниччя
Й не осоромила себе!

І з берегів Дніпра-Славути
Довкола котиться луна —
Ото бандуру нашу чути,
Дзвенить на всенький світ вона!

То грає-виграє капела —
Громада лепська й чимала,
Та ще й капела — в «курсі дела»!
За що і честь їй, і хвала!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

— Краще вже ось цю, бо все рівно вдома не повірять...

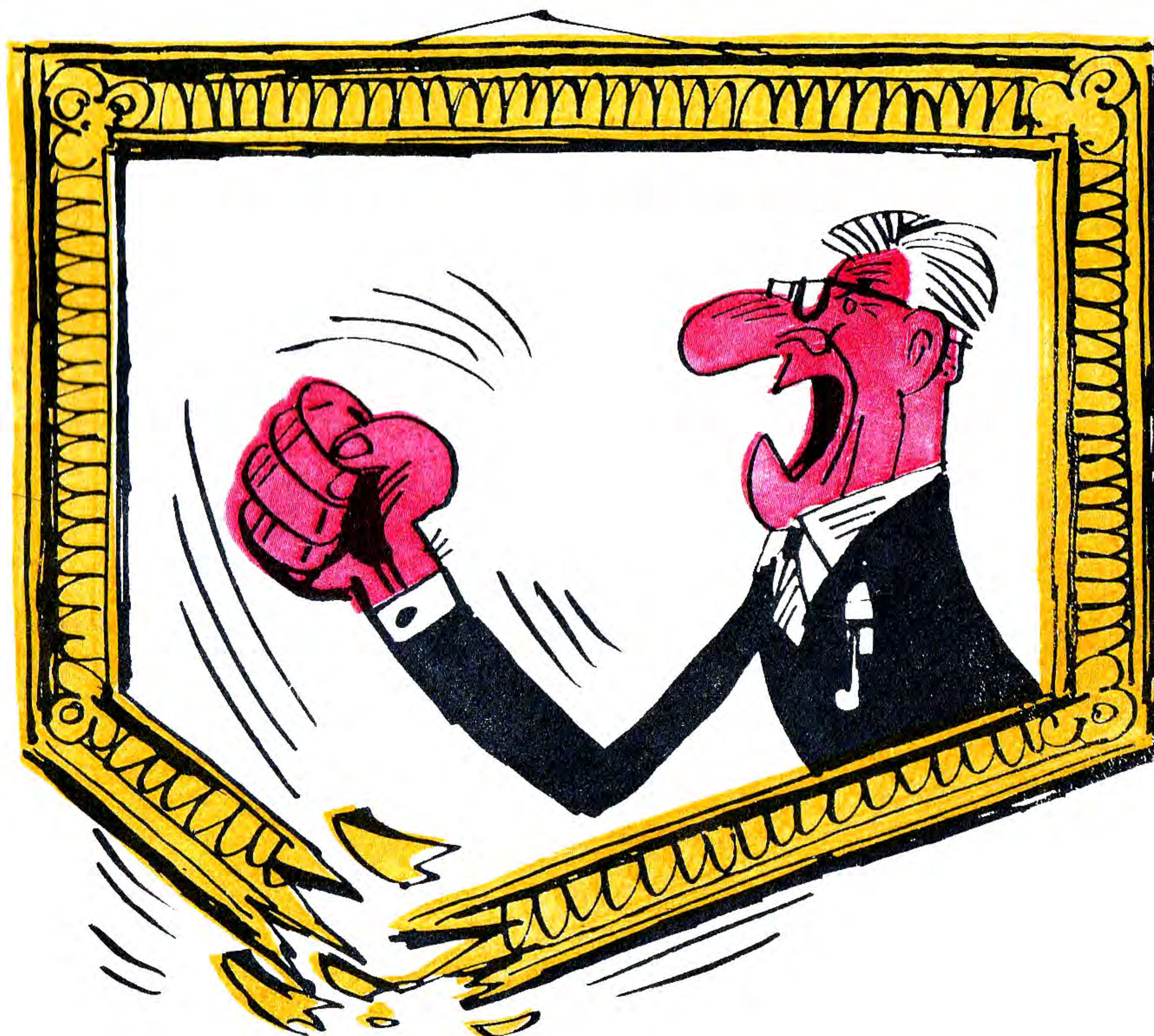
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Швиденко З. Я. завідував виробничою дільницею у колгоспі ім. Кірова Корсунь-Шевченківського району на Черкащині. Метод його керівництва зводився до двох основних пунктів: пункт перший — чарка, пункт другий — сварка. Звичайно, чарку завідувач пив сам. А от сварку заводив з колгоспниками. Без особливого вибору, а хто під руку підвернеться. Обурені колгоспники написали про це лист Перцеві.

Голова Корсунь-Шевченківського райвиконкому т. Шиленко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За пияцтво і грубе ставлення до людей загальні збори колгоспників артлі ім. Кірова звільнили Швиденка від обов'язків завідувачого виробничою дільницею.

Як ото говориться: не шанувався, то й з посадою розстався.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Портрет самодура.

ЗАМІСТЬ ПОМСТИ

Гриць до Савки прибіг:
— Саво-о!.. Мстити треба!
Федь сказав при юрбі
На твою — дурела!..
Савка скрикнув: — Коли?
Що ти мелеш, Грицю?!
— Та коли ми зайшли
З Мартою в крамницю.
— Ну, то ще півбіди,
Або й добре навіть:
Хай не ходить туди,
Де її... всі знають!

НЕЗАБУТНЄ

Єдиний!.. Де ти?.. Я
не забуваю,
Хоч рік за роком плине,
як вода:
Тоді, коли була я молода,
Ти... місцем поступивсь
мені в трамваї.
Василь ЮХИМОВИЧ.

Коли медовий місяць наближався до кінця і всі пляшки були віднесені на приймальний пункт, дружина сказала:

— Час уже нам ставати на ноги.
— Час,— погодився я.
— Стягатися на господарство, — вела вона далі.
— Треба,— не заперечував я.
— Насамперед придбаємо м'ясорубку і чашки. А потім...

— Не хвилюйся, дай лиш мені строк — будуть тобі чашки, буде і все, чого забажаєш...

— Не кажи «гоп», поки не побував у магазинах.

Наступного дня побував. В одному, другому, третьому...

— Скажіть, будь ласка, м'ясорубки є?

— На жаль, ні.

— А чашки?

— Немає.

— Скажіть, будь ласка...

— На жаль, ні...

Минув місяць. Потім ще один і ще два.

ГУМОРЕСКА

— Скажіть...

— На жаль...

Хтозна, скільки мені ще довелося бникати у пошуках предметів домашнього вжитку, коли б не надібав свого колишнього однокласника Романа, який працює у торговельній мережі.

— Наївна душа,— посміхнувся він, дізнавшись про мої поневіряння. — Без знайомства... Та ти не хвилюйся. Я допоможу.

Через кілька днів Роман приніс пляшку вірменського коньяку.

— Твого замовлення не зміг виконати. Вручить тебе мій знайомий — Іван. Це,— сунув мені в руки пляшку,— буде для нього стимулом.

Іван взяв пляшку «стимулу», прищокнув і запевнив:

— Все буде гаразд. Можеш покластися на мене.

Я поклався на нього і почав чекати. За тиждень зустрілись.

Він урочисто вручив мені... портфель. Німецький. Надзвичайно красивий і місткий.

— Навіщо він мені?

— Не тобі. Богдану. Він давно хоче мати такий. Цей вмить організує що завгодно...

Богдан розгорнув бурхливу діяльність і «організував» 30-колірну італійську ручку.

— Чашок і м'ясорубок немає. За те у мене є друг Степан. Кулькові ручки — його хоббі. За них готовий на все. А за цю — гори зрушить.

За гори Богдан турбувався даремно — вони залишилися непорушними. А Степан, одержавши ручку, став рухливим, наче ртутна кулька. Діяв він так енергійно і натхненно, що це не могло не дати позитивних наслідків. Позитивним наслідком був сліпучо-білий вовняний светр.

— Нарешті дістав,— повідомив радісно,— мій товариш Руслан давно мріє про нього. До речі, у нього дуже широкі зв'язки. Варто йому захотіти...

Вдячний Руслан захотів і «сів» на телефон. Дзвонив Андріану і Альвіану, Митрофану і Селіфану, Флоріану і Валеріану... Дзвонив доти, поки з нього не пішла пара, а з телефонного апарата — дим.

— На жаль, нема,— нарешті промовив він, знесило відкидаючись на спинку крісла.— Може, тобі холодильник? Або машину? А то хоч пташине молоко?

Зараз у мене є: пляшка вірменського коньяку, надзвичайно красивий, місткий німецький портфель, оригінальна 30-колірна кулькова італійська ручка, сліпучо-білий вовняний светр, півлітра пташиного молока...

Роздобув по знайомству. На всякий випадок. І все це відав би за дві чашки і одну м'ясорубку.

Спробуйте дістати!

В. МУРАВИЙОВ.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я ці ясла ще отаким пам'ятаю.

ДАЛИ ПЕРЦЮ

І сам не дам, і другому не дам. За таким принципом діяв Карбан П. І.— завідувачий Ковалівським сільським клубом Чорнухинського району Полтавської області. Сам не дбав про культурне дозвілля колгоспників і не дозволяв іншим проявляти в цьому питанні будь-яку ініціативу. Єдине, що цікавило Карбана в клубі, — це заробітна

плата. І ключ до неї він міцно тримав у своїх руках. Та молодь села це аж ніяк не задовольняло, і вона поскаржилася Перцеві.

Секретар Чорнухинського райкому партії т. Моцаренко повідомив, що за повну занедбаність роботи клубу Карбана П. І. з посади завідувачого знято.

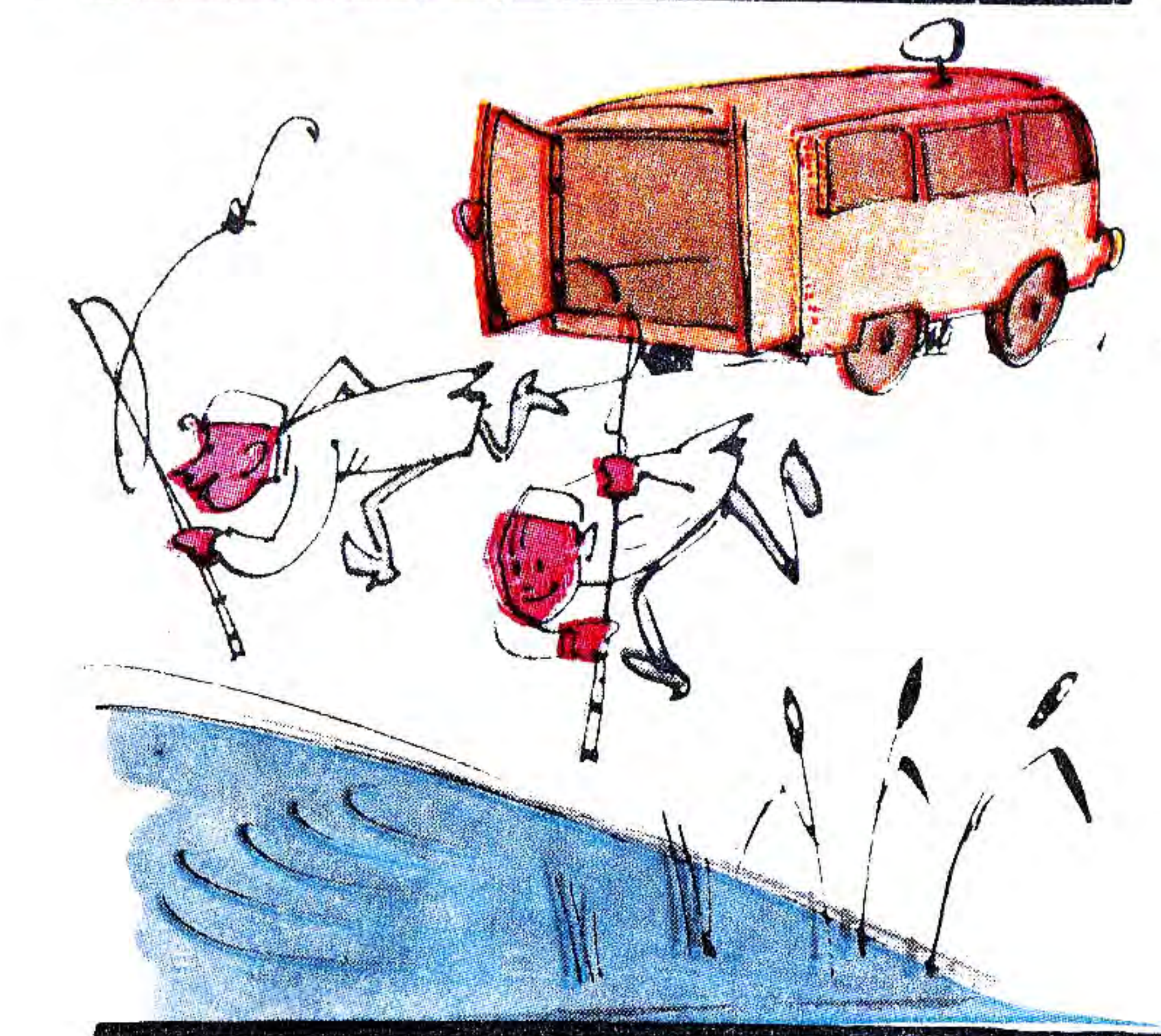
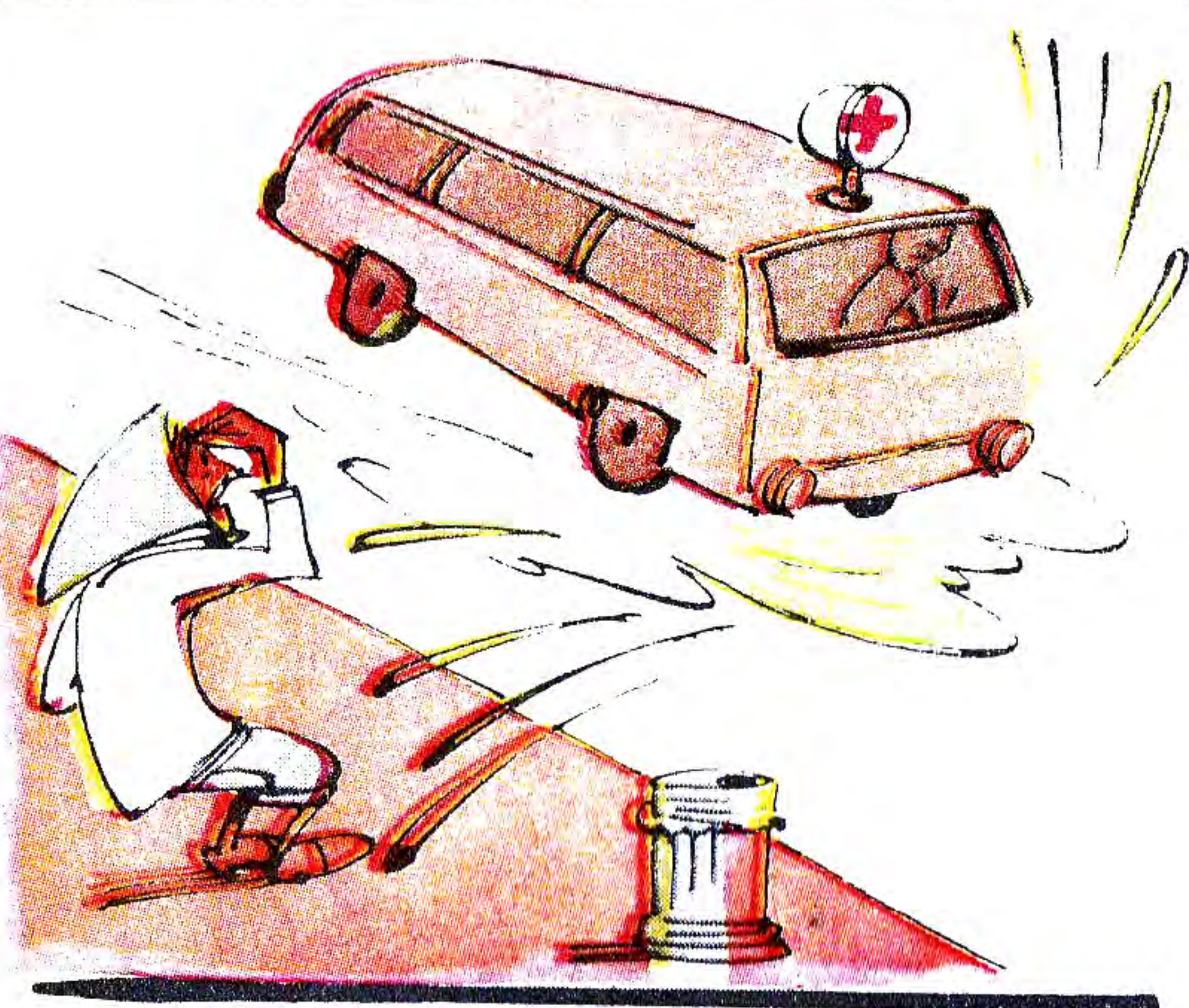
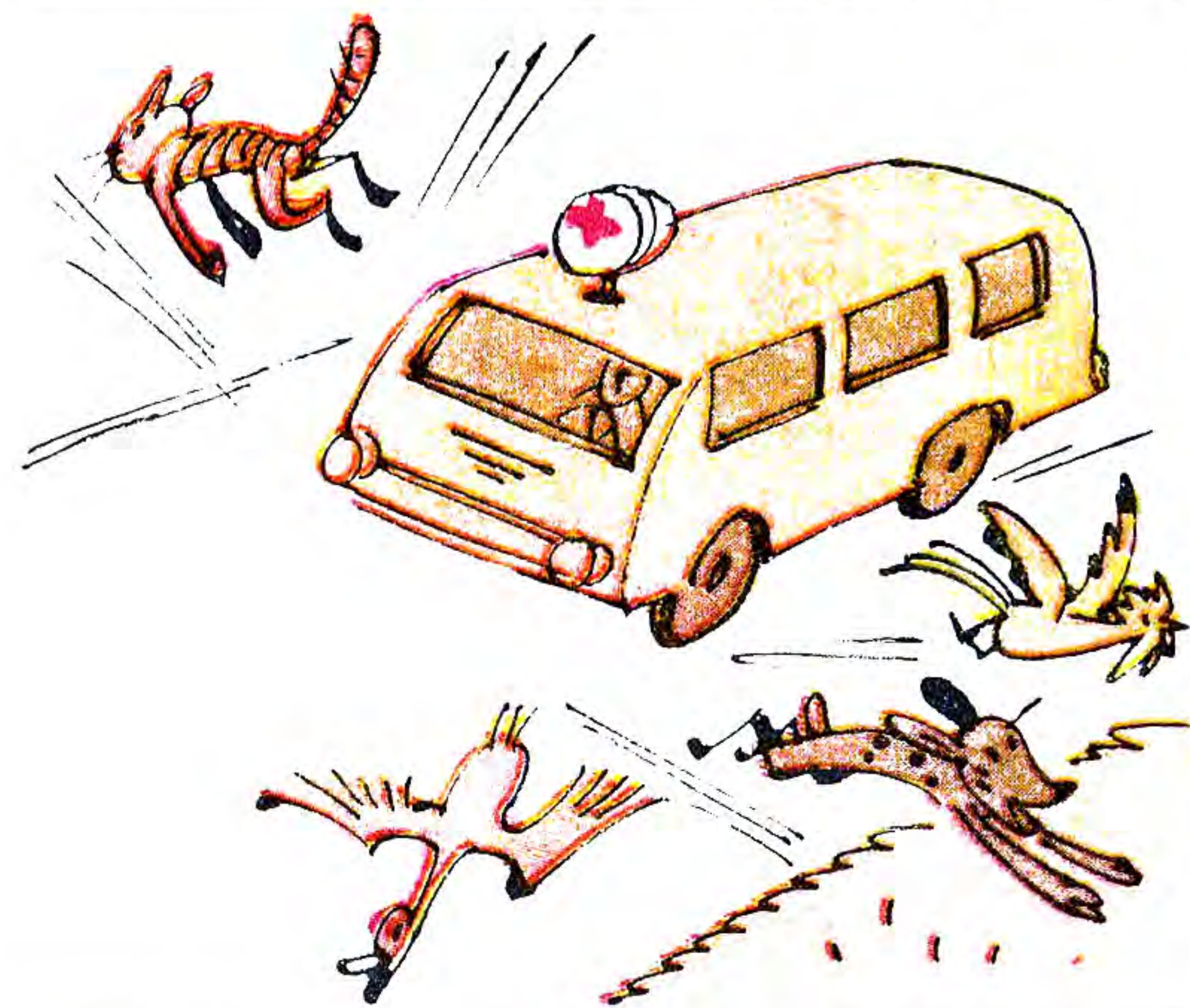
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Безпорадно розводили руками, балакали і мало не плакали у колгоспі ім. Енгельса Тальнівського району на Черкащині, коли побачили свого трактора Т-74 після ремонту. Ні їхати, ні орати — доводилось руками пхати. Це так «поставили на ноги» машину у ремонтній майстерні Лисянського райоб'єднання «Сільгосптехніки».

Колгоспники розповіли про своє горе у листі до редакції журналу «Перець».

Заступник завідуючого сільськогосподарським відділом обкому КП України т. Кривошта повідомив, що факти підтвердились. За зрив графіка і низьку якість ремонту тракторів зав. майстернею Деркача П. І. та інженера-контролера Копіяку А. С. з роботи знято.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Сценарій
документального фільму

Рекомендовано для любительських кіностудій педагогічних колективів та відділів народної освіти. На фільм, поставлений за цим сценарієм, дітей шкільного віку допускати не варто.

Автор

Рік 1966. Село Вільхівка на Луганщині. Літо. Вечір. На небі місяць. На землі — школа. З хлівців, розтицьканих на подвір'ї школи, летить вперте свиняче «куві-куві», півняче «кукурукіу», качине «кря-кря». З вікон школи лунає різноголосе:

Гей, гуляю я-я... Гул-ляю я...

Голос за кадром:

Це не урок співів у вечірній школі. І не заняття вчительського хору. Просто до директора школи Івана Івановича Санченка приїхали гості. Не дивуйтеся, що вони так гармонійно співають. Не перший раз і не перший рік...

Закукуриків півень.

...— Не один півень в ім'я цієї злагодженості склав свою буйну голову...

Кувікнуло поросля.

...— Не одне поросля полягло перед поважними гостями. Будемо сподіватися, що й не останній це раз. Бо є ще порох у порохівниціях у директора школи і його гостей. А на самодіяльних фермах Вільхівської школи-інтернату вистачає живності. Іван Іванович про це дбає...

Зі школи виходить сам господар із пляшкою в руці.

Директор вихилив з пляшки. Приклав шийку до ока. Дно спрямував на місяць.

— Пляшка. Велике діло. Усе подвоює. Глянеш через неї на небо — зірок удвоє більше. Гляне через її дно начальство на тебе — ти удвоє більший.

З темноти простягається рука. Гладить Івана Івановича по голові... За кадром лунає пісня:

Скажи, за що тебе я полюбила...

На екрані пропливає напис:

«Люди-нелюди. Людям поперек горла стоїть те, що хтось п'є за державні гроші. Ніби він тягне з їхньої кишені».

На Івана Івановича Санченка написали скаргу, що він зі школи зробив ферму. І з тої ферми часто вивозять мішки, в яких щось кукурикає, крякає і кувікає. Що Іван Іванович після зустрічі гостей потрапляє не додому, а на ферму радгоспу. І цілу ніч читає свиням лекцію про культуру поведінки. Що, кінець кінцем, скільки можна терпіти? Розвалив роботу у Новопавлівській школі, у якій був директором до того, натворив махінацій з будівництвом. Тепер розвалює тут... І з Іваном Івановичем сталося...

В кадрі крупним планом — гостроносий черевик. Катапультований ним Іван Іванович летить у безвість. Але з'являється велика рука. Ловить Івана Івановича. Кудись несе.

За кадром лунає мелодія пісні «Ніч яка, господи».

Потім добре поставлений голос впевнено співає:

Я тобі, рибонько, я тобі ясочко,
Місце десь тепле знайду...

Крупним планом плакат: «Ласкаво просимо!»
Крупним планом вивіска: «Білорічанська середня школа».

Крупним планом табличка на дверях: «Директор».

Крупним планом — Іван Іванович Санченко.
Звучить радісна мелодія на кшталт пісні: «І пийте будемо, і гуляйте будемо»...

Голос за кадром:

— Нема зла, щоб не вийшло на добре.

В кадрі Іван Іванович. Примружив око. Моргнув глядачеві:

— Добре. Тепер я такий дурний не буду. Основне — згуртувати навколо себе кадри.

До кабінету заходить Алла Іванівна Кобиш. Заступник директора. У кабінеті зривається паперова віхола. Літають відомості на зарплату. Гроші. Ось графа: «Група продовженого дня». Проти неї розписується Кобиш, розписується директор, розписується ще три руки. Знову грошово-паперова віхола.

Крупним планом — Іван Іванович. Підморгує хвацько глядачеві:

— Ну, що? Груп продовженого дня й не було. А карбованці подовжені в кишені...

Пливе на екрані напис:

«О, негломонні люди! Знов написали на Івана Івановича. Знов до школи приїхала комісія. І встановила, що Іван Іванович опустив у свою кишеню або пустив на вітер не один державний карбованець. Що в боротьбі за ці карбованці у селищній Раді під громозвучні матюки він побив стілець і комусь хотів щось побити. Що успішність у школі вкрай низька, а недисциплінованість — украй висока... І...».

В кадрі — засідання селищної Ради. Члени ради хором скандують:

— Просити райраду гнати такого директора у три шиї!

Засідання Лутугинської районної Ради. Присутні директори шкіл і їх заступники. Скандують:

— Гнати такого директора в три шиї!

На екрані крупним планом наказ обласного відділу народної освіти: «Гнати у три шиї».

Вже десь далеко лунає сумна мелодія пісні «Розлука, ти розлука».

І раптом вона обривається. Лунає інша пісня. Знову той же добре поставлений голос виводить: «Не журися, козаченьку, ще не все пропало...» А в кадрі з'являється велика рука. І владний голос каже:

— Стопі! Не спішіть з виконанням наказу обласно...

Травень. Сонце. Суха Балка. Гомін дівчорі. Тут проходить туристський зліт учнів старших класів шкільного району.

У кадрі кілька хлопчаків.

— Дивися, дивися, щось із куців лізе! — показує один.

— Не «щось», а «хтось», — пояснив другий. — Це наші директор Іван Іванович. Вони п'яні. Вони шойно крили в кущах когось матюком і кричали, що вони всіх бачили в гробу у білих тапочках і не бояться нікого. Бо вони мають руку... Добре, брате, руку мати. Лазиш собі на чотирьох і нікого не боїшся...

Директор полізли з-під одного куща під інший.

Голос за кадром:

— Куди залізуть Іван Іванович Санченко, побачимо. Може, та магична рука знайде їм ще якусь школу. Якщо, звичайно, по ній, по руці, звичайно, ніхто не вдарить...

Примітка для постановників фільму:

Більш конкретні шкідки до портрета Івана Івановича Санченка лежать у Лутугинській районній прокуратурі. Лежать давно, і лежать надійно.

Є. ДУДАР.

М. Луганськ.

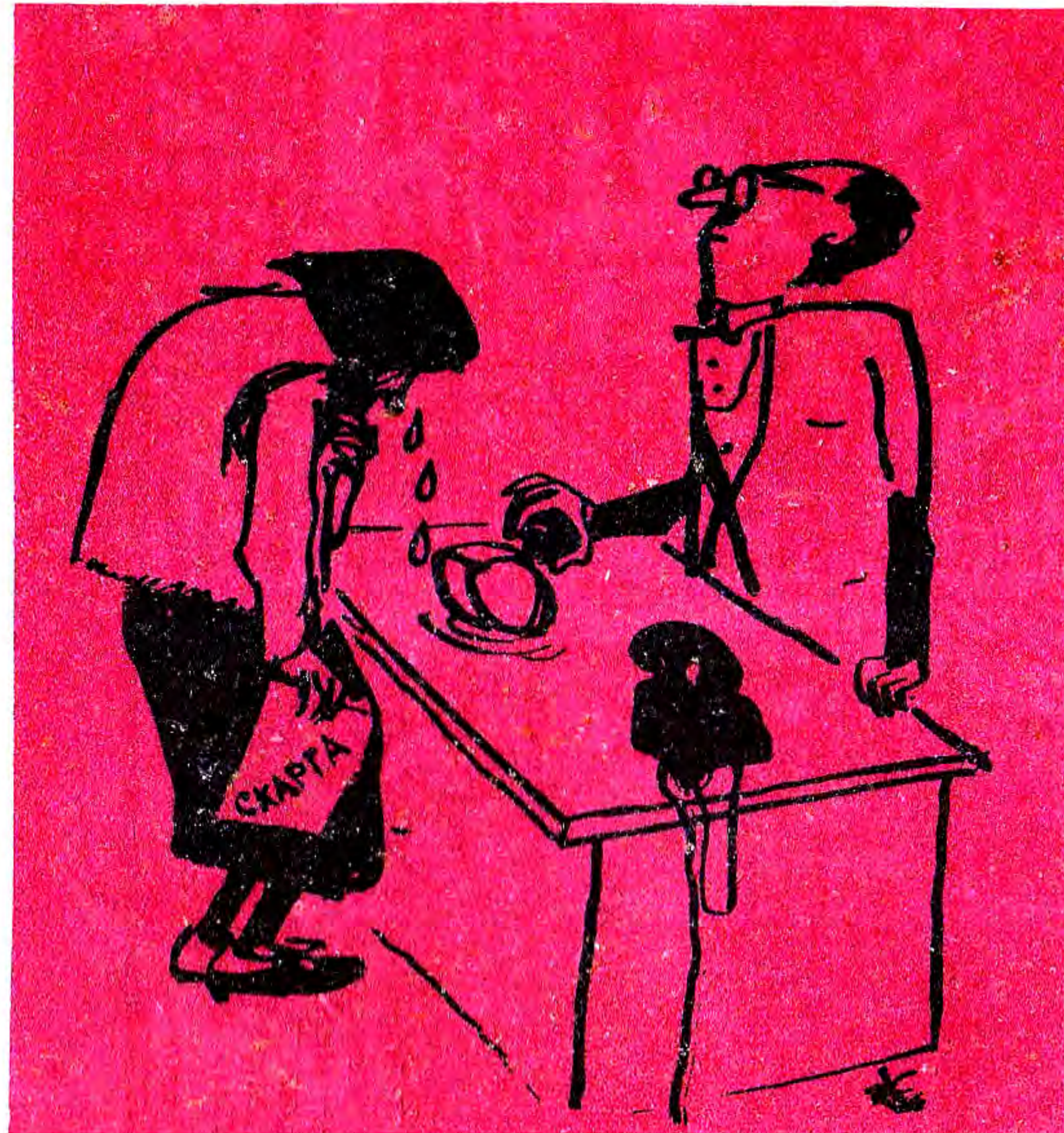
У нас в гостях
болгарский
сатирический еженедельник
«Стършел» (м. София)

Без слів.

— Зачекай, покладу газету на стіл!
— Спасибі, я вже й так дістав.

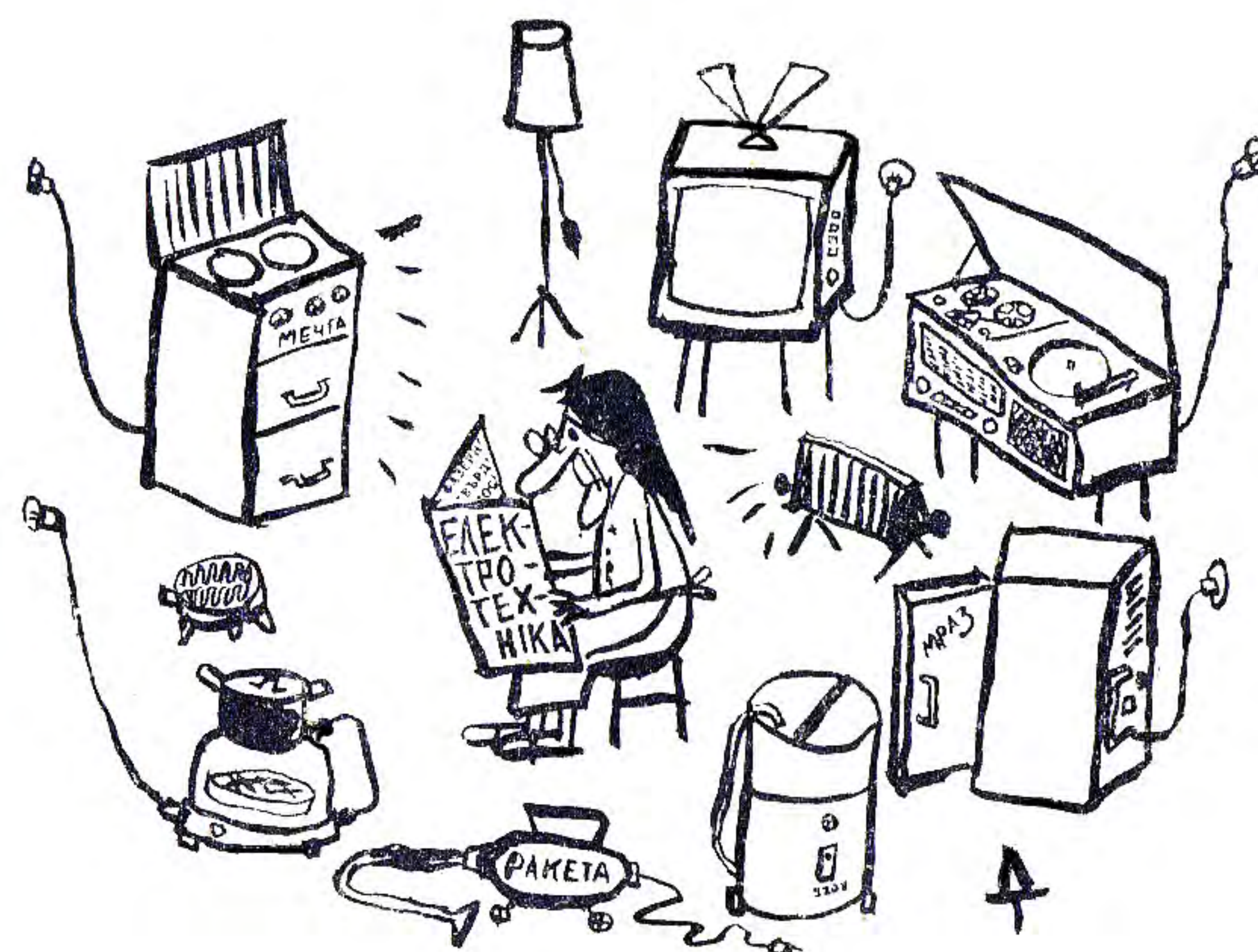
Культурне обслуговування.

Без слів.

— Боже, ця шкапа худоребра тільки моду компрометує.

Без слів.

— Мій чоловік — дегустатор і бере роботу додому.

— А Петров так і продовжує наговорювати на вас!

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

ЗАЄЦЬ-ПРАВДОЛЮБЕЦЬ

Судили Зайця. Був суддею Пес.
Гідсудний смілим був і вів себе чудово.
Вже наближався до кінця процес,
І Зайчику дали останнє слово.

— Лев — то хижак! — сіряк репетував.
І треба вивести цю бісову личину!..
В підтвердження своїх думок він цитував
Езопа, Глібова, Крилова і Ключину.

— Це все? — На Зайця Пес байдужий
погляд звів.

— Усе! — промовив Сірий гордо,
А Пес, нагнувши волохату морду
І оком не моргнувши, Зайця з'їв.

БУРИЙ ВЕДМІДЬ

Ведмеді є усякі: чорні, білі,
І бурі зажили у лісі слави.
Та якось склалось так на ділі,
Що саме бурий вибився у зави.

Бурко подумав так: — Коли я зав,
Навіщо зайві відкривать дебати,
Він чорних всіх і білих наказав
У бурий колір перефарбувати.

Ведмідь той був, як мовиться, при ділі
І добре, кажуть, розбиравсь в культурі:
— Навіщо чорні нам, навіщо білі,
Раз бурий я, то всі хай будуть бурі.

СУПЕРЕЧКА ПРО ОВЕЧКУ

— Овечок я понад усе люблю,
Про них я завжди проявлю турботу!
Для них я все, я все для них зроблю
Й нічого не візьму за ту роботу.

— Ні, за овечок я! Люблю овечок теж!
Моя любов до них не має меж!
Нікому я не дам на них дивитись бісом!
Такий дует лунав увечері над лісом.

Один другого дряпав, шкрябав, товк,
І не було кінця тим суперечкам...
Ще сперечаються і досі з Левом Вовк,
Хто більше з них зробив добра овечкам.

ЦУЦЕНЯ

По вулиці міській одного дня
Ішло руденське безтурботне Цуценя.
Аж тут і Гицель виринув з-за рогу
І хап його за задню ногу.

Те Цуценя звивалось, скавучало
До гицельської будки по путі:
— Та я ж ніде ніколи не кусало
Й не гавкало ніколи у житті!

Та поки розібрались, що воно
Таки і справді ще нікого не вкусило,
з Цуценятка вже давним-давно
Зварили добре господарче мило.

Юрій КРУГЛЯК.

СВІЖА ТЕМА

ГУМОРЕСКА

Я мучився в пошуках нової тематики. Остогидло писати про алкоголіків. І читати також набридло. Хоч і звик до теми, а відвикати доведеться. Читач вимагає іншого гумору.

Я поклав перед собою чистий аркуш паперу й замислився.

Стривай! Давно я не писав про закоханих.

1.

Значить, так.
Він і вона. І ще — третій лишній. Трикутник. Не дуже оригінально, але нехай. Довго впадають одне за одним. Третій весь час вплутується і заважає. Після ряду перипетій — щасливий кінець: весілля. Всі як понапивались! Гумор: наречений хоче набити пику третьому...

...Тьху, чорт!

Порвав написане і знову замислився.

Есть! Про пересадку серця ще, здається, ніхто не писав. Свіжа тема!

2.

Значить, так.
Хірург. Непитуший. Людина науки, інтелігент, якого осідають роздуми й вагання. Гра нервів. Напруга. Душевні муки. Катзна-що — ніякого гумору. Ледве довів до вирішальної операції. Піт і кров. Серце на долоні. Не хоче битися. Потім б'ється. Все.

Вкрай знесиленого, але щасливого, хірурга приходять поздоровити з успіхом колеги. На радіощах приносять пляшку коньяку. А в лікаря була ще одна. Як понапивались!

...Туди к бісу!

Напишу про спортивний туризм. Про молодість і здоров'я. Про красу рідного краю. До речі, спортсмени не п'ють. Їм не можна.

3.

Значить, так.
Подорож по країні. Нічні багаття, комарі і романтика. Веселі пригоди. Пейзажі. Гори, ліси і ріки. Міста і села. Москва. В Москві розбігаються очі. Театри, площі й метро. А які парки! Зоопарк. Ресторан «Арагві». Як понапи...

...Дійшов до ручки. Все, досить! Нічого не вийде. Треба абстрагуватися від земних справ.

Вдарюсь у фантастику. Спробую утнути про марсіян. Вони непитуші. Не знають навіть, що таке горілка. Зроду не бачили. На Марс не завоюють. Отже, з цим покінчено. Крапка!

4.

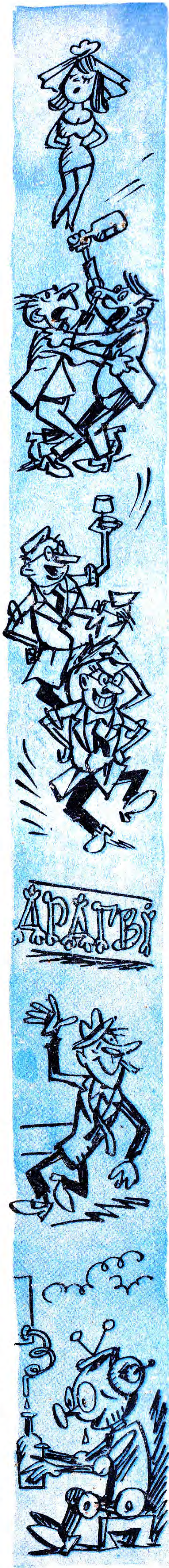
Значить, так.
Марсіяни. Люди без емоцій. Не вміють сміятися. Нічого, я їх навчу! Один марсіянин-винахідник конструє «машину сміху». Ту, що вчитиме людей сміятися. Терзання й дерзання. Муки творчості.

Я відобразив плин наукової думки, подав детальний опис машини. Потім перечитав написане, придивився. Бачу — вийшов у мого винахідника самогонний апарат гігантських розмірів. Атомний.

Ото марсіяни зраділи!
...Хай ти скажишся!

Я плюнув на все і взявся за чергове оповідання про п'яниць. В плані наукової фантастики.

Віталій КОВАЛЬ.

Тіме ратурні ПАРЛОДІЇ

ПРИЄМНО
ПОГОВОРИТЬ

«Уже давно мені пора
Поговорити із собою».

Микола СОМ, з вірша
«Розмова із собою»
(збірка «Дума над вогнем»,
вид. «Молодь»,
1968 р.)

Уже давно я кожну мить
Кажу собі слова ласкаві.
З собою всюди мимохідь
Проводжу бесіди цікаві.

Мені приємно недарма
Поговорити з самим собою,
Бо співрозмовників нема,
Які зрівнялися б зі мною.

Я відведу себе у бін
І розповім найпотайніше.
Скажу тоді: «Щастя тобі!»
І відповім собі: «Взаємно!»

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

НЕМАЄ ТІНІ

І бачу, як мала стеблинка кожна
До сонця рученята простяга...
У струмочку, що на сонці гра,
Човники пускає дівчора.
Сонцем всміхнеться
День залюбки до них.
Промінь заграє
В косах розкиданих...

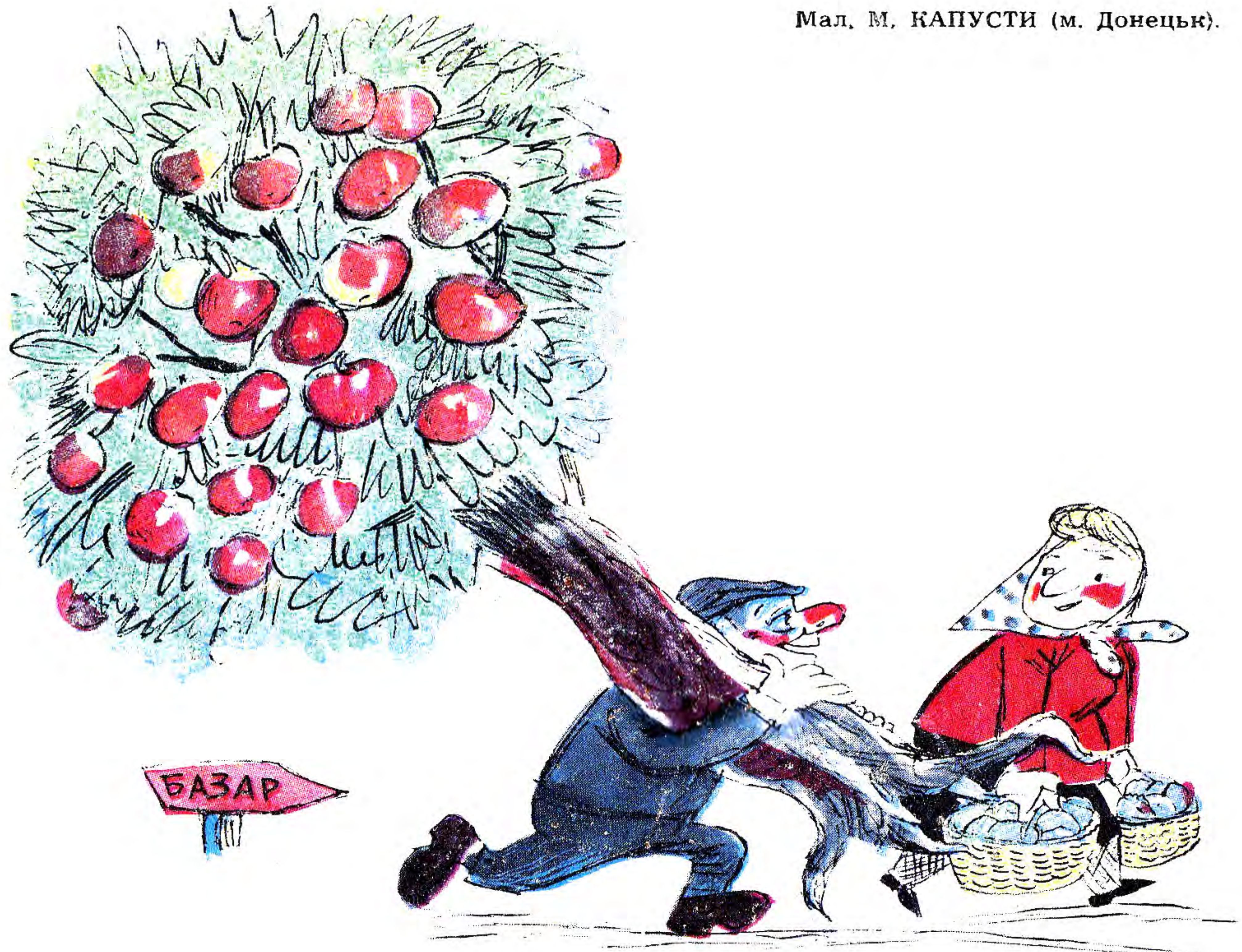
І пошепки із сонцем розмовля...
Хай бачать сонце, гай і луки...
Сади, що піняться на сонці...
Горять в ранковому промінні
Зеленим полум'ям ліси...
Сідає сонце за вечірнім пругом...
Бо сонця промені гарячі
Його дратують дужче й дужче...
Та сонце дужче припікає...
Стелить сонце дорожку своєю...
Не сяє сонце з висоти...
Поскака за сонцем вслід...
Помахавши до сонця косою...
Коли сонце сплете
З теплих променів дивну колиску...
і т. д.

(Кость ДРОК,
із збірки «Тобі радію».)

Тут кожне слово тоне в промінні,
Сонце і спена, хоч сядь і заплач...
Дайте, поете, хоч трішечки тіні,
Щоб не засмаживсь, бува, читач.

М. ДМИТРІВ.

Богородчани
Івано-Франківської області.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк).

Р в а ч: — Кажуть, чим свіжіші, тим дорожче.

КУТОЧОК РАЦІОНАЛІЗАТОРА

ГРОШІ ГИНУТЬ ЗА МЕТАЛ

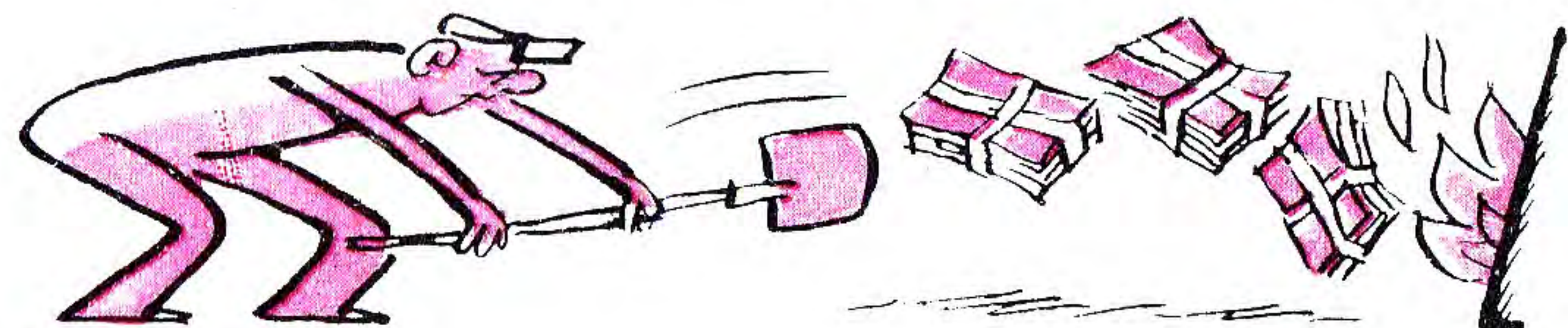
Виробництво сталі переводиться на принципово нову радикальну методи. За цієї методи зовсім відпадає потреба в металобрухті.

Замість нього у шихту домішують грошові знаки в асигнаціях. Їх пакують акуратними банківськими пачками і штампують відповідними казначейськими штампами. Потім асигнації додаються до шихти й завантажуються в конвертори, мартени або електротепці.

Автори-раціоналізатори — керуючий Сумським обласним управлінням «Вторчермет» т. Рижов та головний арбітр Сумської об-

ласті т. Лаврик — успішно закінчили експериментальне випробування своєї методи. Перший (т. Рижов) двічі оштрафував на загальну суму 1383 крб. Куянівський цукрокомбінат за зрив плану здачі металобрухту. А другий (т. Лаврик) двічі проштампував постанову про стягнення цієї суми. Хоч в обох випадках і керуючий «Вторчерметом», і головний арбітр читали офіційні фондіві повідомлення про зменшення цукрокомбінатові плану здачі брухту — спочатку на 130 тонн, а потім ще на 140 тонн.

Нову марку сталі названо на честь авторів-раціоналізаторів «Бюрократит».

ЛИСИЦЯ І ПІВЕНЬ

(Французька казка)

Одного разу люди в селі зчинили лемент: «Дивіться, дивіться, лисиця півня вкрала! Це півень Жана Лартінга!»

— Лиско, — сказав півень, якого лисиця держала в зубах, — а ти б їм відповіла: «А вам що до того, недотепи?»

Тільки но лисиця роззявила рота, як півень вирвався і полетів назад до господаря.

— Ех, — промовила лисиця, сконфужена тим, що так пошилася в дурні, — краще б мені без хвоста zostатися!

У цю мить хтось із селян ударив сокирою і геть начисто аж по саму ріпицю відрубав лисиці хвоста.

— Ну й люди! — заволатала злодійка. — Навіть жартів не розуміють!

КОЛИ Ж ГРАТИСЯ?

Батько каже малій Соні:

— Іди мий лице й долоні!

— Ще раз? — Соня здивувалась. —

Я ж учора умивалась!

Скільки можна умиватись?..

А коли ж я буду гратись?

ЯКБИ НЕ ДІРКА

Грицько розказує бабусі про Марійку:

— По арифметиці поставили їй трійку!

— Ой, лихо! Ну, а ти ж як, Грицю?

— Сьогодні я одержав одиницю,

З якої я б зробив четвірку,

Якби там гумка не протерла дірку!..

Микола СЕРГЄЄВ.

ЛИСИЧКА В СУДДЯХ

(Казочка)

Двоє котиків здобули собі хитромудро клинчик сиру. Потягли з ним далі і почали міркувати, як його краще поділити, щоб не було кривди ні тому, ні тому, — щоб якраз по правді рівнесенько розділити.

Один котик і каже:

— Поділім отак упоперек.

А другий каже:

— Ні, розділимо краще вздовж.

Отак і сперечаються. Коли це біжить лисичка; побачила котиків, побачила сир, спинилася й питає:

— А що тут у вас таке? Про що клопочетесь?

— Так і так, — говорять котики, — ось не знаємо, як нам краще поділити клинчик сиру.

— Е, — каже лисичка, — це можна дуже добре зробити! Ось дайте я вас поділю!

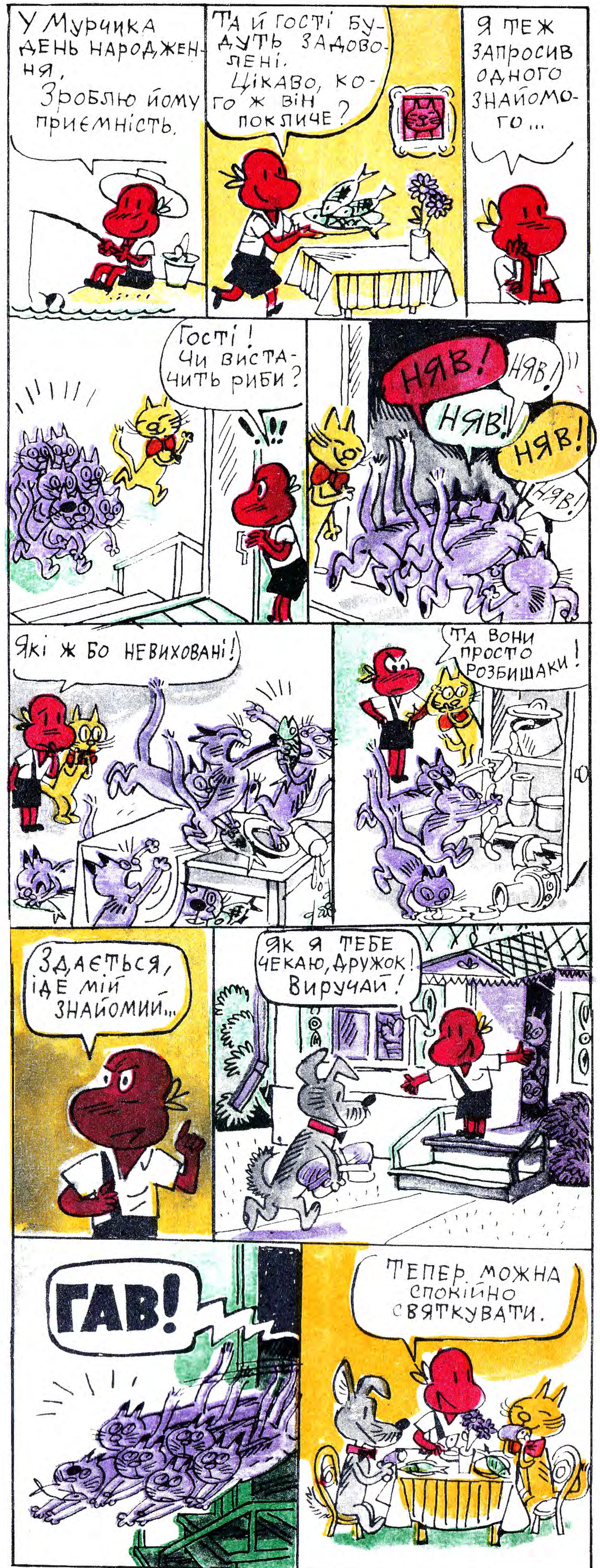
Котики й дали їй, щоб розділила. Лисичка переломила сир на двоє, далі й каже:

— Ні, оцей шматочок — більший, треба порівняти! — Та й над'їла одного шматочка. — А тепер, — каже, — оцей більший, треба його трохи підрівняти, щоб по правді було! — не можна, щоб котрому з вас кривда була! — І знов над'їла. Та так «рівняла», рівняла, — то того шматочка над'їсть, то того, — поки стало дві зовсім маленькі грудочки.

— Ну, — каже лисичка, — оце маєте тепер уже зовсім однаковісінські шматочки, — хоч і на вагу покладіть!

— Ну, добре, — кажуть котики, — але ж ти багато нашого сиру з'їла!.. За віщо ж ти стільки нашого добра взяла?

— Як за віщо?! — здивувалася лисичка, — а я ж вас за те поділила!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Тече вода в синє море

Спочатку був переполох: серед глумої ночі, ні сіло ні впало, у Яворівському районі на село Шкло почала наступати вода. І це — на суто континентальній Львівщині, де не те що море, а й порядна річка — то тільки рожева мрія.

Вода планомірно заливала поля, подвір'я, городи. Коло приміщень тваринницьких ферм колгоспу ім. 30-річчя Жовтня закрасувалося ніким не заплановане і нікому не потрібне озеро.

Коли переполох улігся, під водну стихію почали підводити теоретичну базу: кілька стареньких, які ще не зовсім вирвалися із лабетів отого самого опіуму, говорили, що це — чудо господне; усі інші твердили, що це — чудо природи, оскільки бога нема і не передбачається.

А невдовзі голова колгоспу Франк Петрович Заєць поклав край здогадам — знайшов причину лиха. Виявилось, що ані сліпа стихія, ані тим паче всевидючий господь бог тут ні при чому: винні бракороби. Могутнє джерело било між старим селищем Шкло і новим селищем якраз там, де проходить лінія водогону. Тріснула труба.

З криком «Рятуйте!» Франк Петрович з усіх ніг кинувся в дирекцію Яворівського гірничо-хімічного комбінату. Дирекція по телефонувала і папірець послала в трест «Яворівхімбуд», щоб негайно усе залагодили.

Керуючий трестом — Натан Самійлович Шапіро оперативно зреагував: пообіцяв, що все буде зроблено, і так же оперативно забув підтвердити обіцянку ділом.

Пізніший візит голови колгоспу до керуючого трестом закінчився співчуттям Натана Самійловича і черговою обіцянкою.

Після втручання районних організацій на місце виїхала спеціальна комісія. Запросили і представників генпідрядчика тресту «Яворівхімбуд» — начальника БУ № 590 тресту «Промхімсантехмонтаж» Анатолія Петровича Хохлова та виконроба Павла Петровича Рожкова, який керував роботами по прокладанню водогону. Вони теж активно поспівчували, позіхали над ділом рук своїх, пообіцяли щось придумати. Сіли в машину і поїхали в один бік, а вода, як і до того, текла собі в інший бік. За нею попливли й обіцянки.

Звичайно, на колгоспників артїлі ім. 30-річчя Жовтня халепа звалилася, вони обурюються. Але ж треба, люди добрі, і яворівських бракоробів розуміти, треба і їм поспівчувати. Якби вони узялися усі свої недоробки та брак ліквідувати, то чорта лисого знайшовся б час за яку іншу роботу взятися.

Самі посудіть. Будівництво першої черги водогону для нового селища Шкло розпочалося в 1966 році. Монтажні роботи тут виконувалися так, що дирекція гірничо-хімічного комбінату не прийняла водогону: колодязі-гідранти непридатні для експлуатації; не всі водозбірні колонки змонтовані, а ті, що змонтовані, часто псуються; не прокладено 600 погонних метрів труб. До того ж будівельники управління «Яворів-спецбуд», яке очолює Б. А. Михеев, не спромоглися встановити водомірний вузол.

Недоробок, браку, як бачите, — хоч одбавляй. Зразу отак з усім і не впорашся.

От і виходить, що там, де треба, — вода не тече, де не треба, — тече. І витекло її за шість місяців понад чотирнадцять тисяч кубометрів. Заливає вона поля, городи, ферми, а товариші Шапіро, Хохлов, Рожков і Михеев усіх обіцянками заливають.

Воно, звичайно, легше, ніж справу робити.

Б. КОРОТКИЙ.

м. Яворів на Львівщині.

Мал. К. ЗАРУБИ

Без слів.

ВИНАХІДЛИВИЙ АНТІН

— Як це вдалося, Антоне, тобі гроші шалені за сіно заправити?..
— А я, — посміхнувся Антін, — на гарбі повісив табличку «Лікарські трави»...

ОТО ДИТЯ!

Батько скарживсь: — Я нездужаю, А дитина — неслухняна...
— Відшмагайте.
— Не подужаю.
— За чуприну!..
— Не дістану...

ПІСЛЯ РЕМОНТУ

Наляпав півників на стінах, А запросив — хоч плач, хоч ні...
Та ще й жартує: — Я ж не винен, Що птиця зараз у ціні!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Херсон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ні-ні, моя мила, я не блондин і не брюнет.

ХТО Ж ВИНЕН

Було це ще до революції. До купе, де сиділа поважна дама з маленьким цуцином, зайшов заробітчанин із торбою. Сів якраз напроти дами.

А вона що тільки не виробляла з тим цуциком: то цілувала його в морду, то куплети йому наспівувала.

Чоловік надивився на цю кумедію та й став лаштуватися до вечері. Вийняв з торби велику цибулину, оселедець, шматок чорного хліба.

І тут раптом дама заметушилася, м'язи на її лиці почали сіпатись, цуценя — снавучати, а дама кричати:

— Хто дозволив вам наповняти купе зловонієм? Забирайтесь зі своєю цибулею та оселедцями геть!

Чоловік хотів її вгамувати — мовляв, іншої їжі не має. Та вона схопила торбу і викинула у вікно. Поїзд мчав. Тоді чоловік вихопив цуцика з рук дами і викинув його теж у вікно.

Дама аж посиніла від злості. А на зупинці, за її викликом, до купе увійшов жандарм.

— Ви винні у тому, — гримнув він на чоловіка, — що викинули у вікно породистого цуцика цієї дами.

— Ні, я не винен, ваше благородіє. Ця дама у вікно викинула мою торбу з харчами, а щоб харчі не пропали даром, то я до них викинув її цуцика. От і все.

Повідомив А. М. ІВАНЧЕНКО
з м. Києва.

ВИНАХІДЛИВИЙ

На уроці географії вчитель запитав учня:
— Федько, як ти знайдеш дорогу додому, якщо заблудиш у лісі?
Федько, не задумуючись, відповів:
— Я візьму дрючка і почну стукати по дереву. Лісничий подумає, що хтось рубає ліс, і прибіжить до мене.

Повідомив В. ЖУК
з с. Н. Рафалівки Володимирецького району Ровенської області.

ЗАПОЗИЧАЮТЬ

На тваринницьку ферму приїхала комісія. Один з членів комісії запитує завідуючого фермою:
— Ви запозичаєте передовий досвід у тваринників сусіднього колгоспу?
— Ні, але ми позичаємо у них молоко, щоб виконати свій план, — відповів завідуючий.

Повідомив М. І. ЦИГАНЧУК
з с. Гаралівки Андрушівського району Житомирської області.

СТЕЖКА ДЛЯ ТАТКА

— Іванку, чого це ти сьогодні по снігу прокидав тану покрочену стежку? — спитав сусіда хлопчина.
— Сьогодні таткові даватимуть зарплату, і мама каже, що по такій стежці йому буде зручніше йти.

Повідомив М. А. ГЕЛЕТКО
з с. Криштопівки Іллінецького району Вінницької області.

СКІЛЬКИ ДВІЙОК?

Питає батько в сина:
— Ану, признавайся, скільки в тебе двійок?
— Та хіба ви не знаєте, скільки в нас предметів? — здивувався син.

Повідомила М. М. ДАЩАК
з с. Долішнього Миколаївського району Львівської області.

НА БАЗАРІ

— Чого у вас тале рідке молоко?
— Спена. Корови багато води п'ють.

Повідомив С. ОГОЛЮК
з м. Горлівки Донецької області.

Латинська Америка є тепер найважливішим центром капіталовкладень американського монополістичного капіталу. Середній прибуток американських монополій від капіталовкладень лише в Пуерто-Ріко значно більший, ніж у самих Сполучених Штатах.

(З матеріалів Міжнародної наради комуністичних і робітничих партій).

ЛАСИЙ ШМАТ